Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 525/2015
07.05.2015. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца Г.М. из К., кога заступа пуномоћник Д.Ј., адвокат из К., против туженог З.к. а.д. у К., сада у стечају, коју заступа стечајни управник Предраг Јанковић из Крагујевца, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 96/15 од 22.01.2015. године, у седници већа одржаној 07.05.2015. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 96/15 од 22.01.2015. године**.**

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1912/13 од 02.10.2013. године, одбија се тужбени захтев за поништај решења директора З.к. а.д. у К. број Д-52/11 од 20.07.2011. године о отказу уговора о раду број 546/02 од 29.11.2002. године тужиоцу М.Г. из К. – Д.М. М бр. 52119РУ4110 распоређеном на послове складиштар универзални радник II у Сектору логистике и обавезивање туженог да тужиоца врати на рад као неоснован. Такође је одлучено да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 96/15 од 22.01.2015. године, одбија се као неоснована жалба тужиоца и потврђује пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1912/13 од 02.10.2013. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима поступка.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/2011 и 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП – неразумљивост пресуде, на коју тужилац указује у ревизији, према одредби члана

407. ЗПП није основ за ревизију, као ни погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што ревизија такође наводи.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на пословима складиштар – универзални радник II у Сектору логистике. Решењем генералног директора туженог број Д-52/11 од 20.07.2011. године тужиоцу је отказан уговор о раду број 546/02 од 29.11.2002. године због неоправданог узастопног изостајања са рада два дана у току једне календарске године а чиме је учинио повреду радне обавезе утврђене чланом 7. став 2. тачка 8. анекса уговора о раду број 463/06 од 01.12.2006. године. Тужиоцу је радни однос престао 20.07.2011. године. У образложењу тог решења се наводи да је тужилац неоправдано изостао са посла 30.05.2011. године, 31.05.2011. године, 01.06.2011. године и даље све до 20.07.2011. године. Претходно тужилац је користио годишњи одмор за 2010. годину и то у периоду од 26.04.2011. године до 29.05.2011. године, али по завршетку годишњег одмора се није јавио на рад првог дана након истека годишњег одмора односно 30.05.2011. године а ни даље, нити је свој изостанак са посла наведених дана оправдао. Тужиоцу није одобрено коришћење неплаћеног одуства у периоду од 22.04.2011. до 22.07.2011. године, а што је он тражио захтевом од 13.04.2011. године. Како тужиоцу није било могуће лично уручење или достављање путем поште, тужиоцу је упозорење о постојању отказног разлога достављено истицањем на огласну таблу туженог 30.06.2011. године. Упозорење је достављено и синдикалној организацији, али тужилац као ни синдикат у остављеном року нису се изјаснили по истом.

При напред утврђеном чињеничном стању правилно је применио материјално право другостепени суд када је тужиочеву жалбу одбио и првостепену пресуду потврдио. Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду ("Службени гласник РС" 24/05, 61/05 и 54/09), поред осталог је прописано и да послодавац може да запосленом откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду. Како је у поступку несумњиво утврђено да је тужилац одсуствовао са рада више од два дана у току једне календарске године, а да је то предвиђено чланом 7. став 2. тачка 8. анекса уговора о раду као повреда радне обавезе, због које се може отказати уговор о раду, то произилази да су у конкретном случају испуњени законски услови за отказ, како су то правилно нашли нижестепени судови. Код напред наведеног ревизијом се неосновано побија другостепена одлука због погрешне примене материјалног права. С обзиром да се у ревизији углавном понављају жалбени разлози, то на основу члана 414. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд неће детаљније образлагати своју одлуку, јер то није потребно у циљу новог тумачења права или уједначавања судске праксе. Због наведеног, а на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.